

035 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Zômaor 'n Slierechs praotjie

'k Hè net een hortie m'n ôôge legge te beschiete toe d'n bel gong. "Paessies an", zee 'k, want eerst mò 'k me is wat optôôleke. Toe 'k de deur ope dee, doch ik dà 'k van mezelfers gong. Staot me daer Maorechie voor me! Te schrette op de stoep, ze was zôô van de mezikke gebete, ze wis gêên raed meer. Nou is-tie maaid nog uit de pallemetaosie en ik kon ze daerom nie buite laete staon. Mor ik hiew nie van d'r; ze was aaltijd slordig geklêêd en aaltijd zat d'r haer in de peek.

Goed, ik liet ze binne. 'k Zag 't zôô, dat wazze gêên mezikkebulte, 't wazze daozeesteke waer ze aan sting te frunnike. Ik wier 'n bietjie geprikkeld en 'k zee tegen d'r- ik ving ze aaltijd een vervelende hapschaer-: "Daer hoef-ie echt nie mee naer d'n dokter te gaon hoor!" Maor Maorechie bleef mor aanhouwe; ze wier d'r melankeliek van zee ze en ze mós naer die dokter. Goed, ik zee dus maor: "Nae waffremomme?" "Bel hum, die an gunne kaant weunt mor op", zee ze toe. Nou, dat was dokter Langeveld.

'k Hà nog wat te rêêë op 't stappie an de slôôt en toe gonge we naer Langevelde. 't Was hartie zeumer en wille jullie glôôve dat de maaikervers- meulenaers noemde we die- over d'n dijk krope? In de lucht vloge zwaolefies, 't was 'n heerlijke dag! Maor zôas aaltijd wazzen d'r ok dissenanten; d'r liepe hêêl wat jong mit trulechies en zôô en 'n aander kreng was aan 't scherrewietsele: platte stêëntjies over 't waoter laete schere. En dan aal die gillende kaanders, we wiere bijnao overlôôpe deur grut dat naetijchie an 't doen was. 'n Leuk gezicht was 'n sik die sting te snubbeke an de klompe van een jong dat lee te slaobakke in de wengerd van Aoi Prins. Hij verlamden 't de waarf van Prinse te ruchte.

't Was nog mor 'n haonetree voor we bij d'n dokter wazze. Buite sting de buitemaaid mit de spuit de glaoze te wasse. Op 't belle deej 't binnemaaisie ope in d'r witte schortie. D'n dokter was nie thuis, maor me konne effe wachte. Ik kon 'm goed en daerdeur hadde me 'n schreefie voor. In de kaomer stinge de raome wijd ope en d'r vloge bedaarvers rond. Maorechie zee dat 't Waarkendammers wazze, maor daer was ze mee abuis.

We hoorden 't koetsie ankomme; d'n dokter futerder an de deur, en beljaot, toe sting-die mit z'n bonkertie an in deuze hette, in de kaomer. Hij knoerste mit z'n taande toe die Maorechie mit 'r onte fijtel zag aaremoeie in z'nne mooie kaomer. Maorechie kreeg 'n zaalefie voor de bulte en toe gonge we hôôd-over-bol trug. Aoi Prins sting op z'n pentoffels op d'n dijk. Hij had net 'n jong van Krijn de Leugenaer bij z'n lurve gepakt om 'm 'n watjiekou te geve; dat rotjong had de keue van boer Vink losgelaete.

Me gonge slinger-de-slang over d'n dijk, om de paerdedrolle mis te lôôpe; 't was dut keer wel hêêl aarg. 'k Mot 'r niet an denke dà 'k gong legge vaale. Onderweeg zagge me 'n stel maaisies an 't hilleke. Iewerstaer verders wazze 'n hêêle hôôp jong an 't jakkere van jewelste. En lêêlijk dat deejje. Ze saste ok nog d'n hond van bakker Suiker op. Woest wier-die, maor hij sting aan de ketting, dus hij kon ze niks doen.

Trug in m'n aage stoepie voelde ik me toch wel laanderig worde deur de twêê wegescheete achter in m'n nek. En ik doch dat Maorechie nou wel naer huis zou gaon. Maor niks hoor, d'n hapschaer wou nog 'n happie ete, ze had zôô 'n honger, zee ze! En daerom pollepelde ik de prak mor op. Ze vong de juin 't lekkerst. Toe zee ik: "Maaid, jij bin hêêlemael niet mankererende, gao nou mor gauw naer huis, aandars mot-jie nog jôôke om voor d'n donker hij Hanneze te zijn. En toe gong ze pas.

Ikzelf vatte m'n dôôsie mit sêêt om voor d'n donker nog 'n kriemeltie an de gaete in Aoi z'nne baot te fetere. En toe kroop ik de bedstee in, hêêlemael allêên tot Aoi, 't was zaeterdag, van de griend thuis zou komme.

Interessante verhaaltjes zijn altijd welkom!